Р Е П У Б Л И К А Б Ъ Л Г А Р И Я
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект!

ЗАКОН

за

изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията

Обн. ДВ. бр.120 от 29 Декември 2002г., изм. ДВ. бр.33 от 21 Април 2006г., изм. ДВ. бр.59 от 20 Юли 2007г., изм. ДВ. бр.74 от 15 Септември 2009г.

#1. В чл. 19, се създава нова алинея (6), със следното съдържание:

При настъпване на извънредни обстоятелства, водещи до невъзможност за прилагане на разпоредбите на действащия устав и по искане на повече от половината от регистрираните по ал. 2 местни поделения на съответното вероизповедание Софийски градски съд свиква върховния орган на религиозната общност, оправомощен да избира и променя органи на управление и устава на вероизповеданието.

#2.Този закон влиза в сила от деня на обнародването му в Държавен вестник.

Вносители:

Тунчер Кърджалиев,
народен представител;

Четин Казак,
народен представител.

Мотиви
към проекта на Закон за изменение и допълнение
на Закона за вероизповеданията

Настоящият Законопроект се предлага заради пропуск в Закона за вероизповеданията и в Уставите на основните религиозни общности в Република България, който довежда в определени, макар и редки, случаи до практическа невъзможност за функциониране на съответното вероизповедание. Нашето съвремие доказва, че е възможно да възникнат обстоятелства, които могат да доведат до ситуация, в която да не може „свободно и безпрепятствено да се упражнява вероизповеданието", съгласно чл. 4, ал. (3) от Закона за вероизповеданията.

Проблемът може да възникне за всички вероизповедания в Република България, когато поради извънредни, непредвидени в Закона и Уставите, причини, върховният орган на вероизповеданието да не може да се свика, да приема и променя решения и Устава на вероизповеданието, както и да избира органи на управление. Този факт, сам по себе си, означава блокиране и дори – невъзможно съществуване на вероизповеданието, при това – без законово регламентиран и позитивен изход от ситуацията.

Идеята на Законопроекта е да регламентира правна възможност, по изключение, при форсмажорни обстоятелства, водещи до невъзможност за прилагане разпоредбите на действащите Устави на съответните вероизповедания, по искане на повече от половината регистрирани в общините местни поделения на вероизповеданието да може да се свика върховният законодателен орган на религиозната общност.

В потвърждение на казаното и като красноречив пример може да се посочи възникналият проблем през последните месеци при Мюсюлманското вероизповедание (според последното преброяване през 2001 г. го изповядват 966 978 човека или 12.2 % от населението). Въпреки категоричното несъгласие на цялата мюсюлманска общност в Република България, като следствие от решение на Софийски градски съд за признаване на Устав на вероизповеданието от 7.08.1996 г., за легитимен е наложен Висш мюсюлмански духовен съвет, регистриран тогава. Това е оперативният орган на вероизповеданието, функциониращ между форумите на законодателния орган, свикван веднъж на 4 г., а именно Върховната мюсюлманска шура. ВМДС единствен има следните права: организира и ръководи административната и религиозна дейност, обучава духовни лица, разрешава правни сделки, утвърждава бюджетите на Главното и Областните мюфтийства, избира Директори на мюсюлманските училища и Ислямския институт, избира

Шериадски съд и Бюджетна ревизионна комисия и най-важното - единствено той може да свика Върховната мюсюлманска шура и единствено той може да избере Главен мюфтия.

ВМДС е съставен от регистрирани 30 члена. По Устав, за да е легитимно заседанието трябва да присъстват ⅔ от тях, а за да са легитимни решенията - да са гласували повече от половината от присъстващите. Безспорно, поради дистанцията на времето и последващия факт, че по-голяма част от състава са вече покойници, този ВМДС не може да работи адекватно , защото не може да приема легитимни решения и нито Уставът, нито Законът за вероизповеданията в този му вид могат да помогнат за излизане от това положение.

От изпадане в такава кризисна ситуация и особено - от неблагоприятния и невъзможен изход от нея, са застрашени и другите вероизповедания в България. В актуалните Устави на никое от тях не е предвидена такава възможна хипотеза и особено – изходът от нея.

Като се позоваваме на всичко това, смятаме че е наложителна и целесъобразна законодателна промяна, която цели превенция на риска от блокиране на дейността на всички вероизповедания при определени форсмажорни обстоятелства. Още повече, че според чл. (1) от Закона за вероизповеданията, той урежда правото на вероизповедание, неговата защита и правно положение, а според чл. 4, ал. (3), държавата осигурява условия за свободно и безпрепятствено упражняване на правото на вероизповедание.

София, 03.09.2010 г.

Вносители:

Тунчер Кърджалиев

Четин Казак